

Hồi Thứ Ba

TÂM THÀNH DANH TOẠI

Cửu Cốc dùng cơm xong, Hỏa công đạo nhưn liền dẫn chàng đến một căn phòng nơi sau quan rộng rãi, sáng sủa rất thích hợp cho việc học tập hàng ngày. Phía sau là một bãi cỏ rộng, làm nơi luyện võ, chàng vui mừng khôn xiết nhủ thầm:

– Nơi đây địa thế kín đáo, dù cho cừu gia có viếng thăm cũng không thể nào tìm gặp ta được. Ta cứ yên tâm luyện tập võ công của cha mẹ đã dạy, khi thành thuộc rồi sẽ tìm cách báo thù.

Nhớ đến luyện võ bỗng chàng nhớ đến cuốn Đan thư, vội lấy ra xem. Thì ra Đan thư phân làm ba tập, tập thứ nhất chỉ về cách nấu thuốc và y học. Tập thứ nhì chỉ về luyện nội công tâm pháp cùng các nguyên lý võ học. Tập thứ ba chỉ về khẩu quyết luyện võ công cùng pháp môn.

Ngặt vì văn tự uyên thâm, nhiều câu chàng không thể nào hiểu rõ, nhưng chàng vẫn vui mừng tự bảo: Có cuốn sách này lo gì luyện tập võ công không thành đạt.

Chàng vui mừng đến nỗi không thể nào nhắm mắt được. Mãi cho đến gà gáy mới chịu cất sách vào áo, lên giường nghỉ ngơi.

Lúc chàng còn ở Phỉ thúy cốc, mỗi khi lên giường điều trước tiên là phải luyện tập nội công. Hôm nay chàng thấy phương pháp trong cuốn đan thư chỉ dạy có hơi khác với lối tập luyện của cha chàng, nên chàng cố thử áp dụng xem phương pháp trong cuốn Đan thư có hay hơn lối chỉ của cha chàng không.

Không ngờ khi chàng vận dụng chân khí trong người bỗng cảm thấy uy lực phát triển dị thường. Chàng vốn đã có bốn năm phần công lực, mỗi khi luyện tập có thể hiểu ngay mức tiến bộ đến bậc nào. Thế mà hôm nay đã vượt bậc, chàng không hiểu đã tiến đến mức nào đây.

– Chẳng lẽ công lực của ta đã đạt được đến mức này sao?

Chàng ngạc nhiên tự hỏi.

Chàng lại thay đổi dùng lại phương pháp của cha chàng đã dạy. Quả nhiên công lực cũng không kém sút tí nào nhưng so sánh sự chóng tiến thì Đan thư vẫn hơn.

Đây là một sự khích lệ không gì bằng. Chàng không hiểu công lực đã tiến tới tự lúc nào mà nhanh chóng đến thế. Chàng quyết tâm từ ngày mai bắt đầu sẽ cố công luyện tập võ công trong cuốn Đan thư.

Mỗi ngày Cừ Cốc cứ cắm đầu luyện tập võ công. Ty Trần Đạo trưởng mỗi ngày ngoài dạy chàng học chữ sau buổi cơm trưa, ông không hề nói năng gì đến việc võ nghệ cả.

Chỉ có một việc là ông bắt buộc bài vở ông dạy hôm nào thì hôm ấy phải trả bài cho đủ không vì lý do gì mà trễ nải.

Cừ Cốc vốn tánh thông minh, mặc dù hơi vất vả. Chàng cũng cố gắng không những bài vở trả xong mà võ công chàng cũng luyện tập đều đều.

Cung nhờ Ty Trần Đạo trưởng dạy chàng đọc sách mà vô hình chung đã giúp chàng giải rõ được các đoạn văn khó trong cuốn Đan thư.

Nhưng có một điều rất lạ là mỗi khi Cừ Cốc đem những đoạn văn khó trong đan thư ra nhờ đạo trưởng giảng giải thì ông tận tình vui lòng giải nghĩa chứ không hề ra hỏi là câu văn xuất xứ từ đâu.

Thời gian nhanh chóng trôi quá, Cừ Cốc đến đây đã được một năm trời.

Sáng hôm nay vừa thức dậy, bỗng thấy Ty Trần Đạo trưởng vui vẻ đi vào nói:

– Cừ Cốc hôm nay bản đạo định thử nội công của thí chủ đã đến mức nào rồi!

Cừ Cốc ngạc nhiên nói:

– Văn bối luyện tập lúc bảy tuổi, năm nay được mười bốn. Thời gian luyện tập bảy năm này chắc khỏi cần thử đạo trưởng cũng đủ hiểu rồi.

Ty Trần Đạo trưởng cười vui vẻ nói:

– Nếu như lời thí chủ nói thì bản đạo cần thử làm chi. Chỉ vì bản đạo thấy trong một năm nay nội công của thí chủ đã tiến hơn một giáp.

Cừ Cốc thất kinh:

– Tại hạ làm gì tiến bộ đến bậc ấy?

– Đó cũng là điều hoài nghi của bản đạo. Thí chủ chú ý, bản đạo xin thử đây.

Nói dứt tay áo rộng liền phát ra, một luồng kinh lực đẩy mạnh đến người đối phương.

Cừ Cốc vốn tánh trung hậu, lâu nay vẫn xem đạo trưởng như bậc phụ mẫu, nếu ông không bảo trước thì chàng cũng chả dám kháng cự.

Chàng cảm thấy một luồng tiềm lực đang ồ ạt công vào người, lập tức vận công chống đỡ. Ban đầu chàng chưa hiểu biết thực lực của đạo trưởng ra sao, sợ e rủi thời có điều gì thì mang lỗi lớn, nên chỉ dùng sáu thành công lực. Nhưng càng lúc tiềm lực lại càng gia tăng, thế như bài sơn hải đảo.

Cừ Cốc lại tăng thêm hai thành công lực nữa, phút chốc chàng nhìn về phía Ty Trần Đạo trưởng thấy trán ông nhú lại, tóc dựng lên có chiều phỉ sức như đang chống cự với một cường địch.

Chàng không dám hững hờ, vội vận dụng toàn lực chống trả. Qua được một khắc thời gian, Ty Trần Đạo trưởng đột nhiên trầm giọng:

– Chú ý bản đạo xin giải chiêu.

Hai bên đồng một lúc rút tay về, Ty Trần Đạo trưởng lấy vạt tay áo lau mồ hôi trán thở ra nói:

– Kỳ tích! Kỳ tích! Nếu không có thần công ngầm trợ bên trong thế gian làm gì có hạng kỳ tài như thế!

Cừu Cốc ngơ ngác không hiểu gì cả hỏi

– Tiền bối vừa rồi nói gì thế?

Ty Trần Đạo trưởng như nghĩ ra điều gì lấy tay khoác ngang một cái nói:

– Đúng rồi giang hồ đồn rằng lệnh tôn lấy được một cây Thiên niên hà thủ ô, chắc thí chủ đã được ăn cây ấy rồi thì phải?

Cừu Cốc lắc đầu nói:

– Chưa. Không có ăn.

– Không lẽ như thế được. Nếu không nhờ linh dược để hỗ trợ thì một cậu bé như thí chủ, nội công không thể đạt được đến mức độ ấy.

Cừu Cốc như nhớ ra, vội lấy trong mình chiếc lọ ngọc đựng thuốc trao cho Ty Trần Đạo trưởng nói:

– Đạo trưởng có hiểu đây là thuốc gì chăng? Vãn bối đã dùng rất nhiều.

Ty Trần Đạo trưởng tiếp lấy lọ ngọc. Mở nút ngửi mùi rồi chăm chú đọc những hàng chữ bên ngoài, đoạn thất thanh nói:

– Hèn chi không thể trách được.

Cừu Cốc không hiểu hỏi:

– Chẳng lẽ mấy viên thuốc nhỏ như thế này mà có tác dụng lớn lao như thế sao?

– Đừng xem thường những viên thuốc nhỏ như thế này. Tên nó gọi là Long Hồ Cửu Hoàn Đơn, đã được ghi trong cuốn Đan thư. Cuốn sách này đã do một vị kỳ si thời Chiến quốc viết ra. Hai ngàn năm nay chỉ xuất hiện trên giang hồ có vài lần. Nhưng mỗi lần xuất hiện đều khiến cho võ lâm náo động, người lại giết chóc vô số kể. Nhưng kỳ thư ấy cũng đã tạo được một vài vị anh hùng cái thế.

Ty Trần Đạo trưởng vừa giảng giải lai lịch của Long Hồ Cửu Hoàn Đơn cho Cừu Cốc nghe, một mặt cứ nhìn đăm đăm vào người chàng hỏi:

– Thí chủ đã được thuốc này ở đâu?

Cừu Cốc thật thà đáp:

– Trong thạch động nơi trước kia tiên phụ đang bế quan.

– Trừ lọ này ra trên bàn còn có gì khác nữa chẳng?

Cừu Cốc thấy đạo trưởng hỏi dồn tới, chàng hơi nghi ngờ thành thử không dám nói đến việc được cuốn Đan thư, chậm rãi nói:

– Còn một cái lò nấu thuốc thật lớn.

Ty Trần Đạo trưởng nghe nói thở dài.

– Thật là oan uổng. Giang hồ đã đồn rằng linh tôn đến Trường bạch sơn đã được một bộ Đan thư cùng cây Thiên niên hà thủ ô, vì thế cho nên mới bị họa vào thân.

Đoạn đạo trưởng trao trả lại lọ thuốc cho Cừu Cốc nói:

– Đừng nên xem thường đơn dược này. Linh tôn đã khổ công luyện thành, ắt là đồ quý, chỉ uống vào một viên công lực có thể gia tăng bằng mười năm khổ luyện.

Cừu Cốc tiếp lấy lọ thuốc, trút ra mấy viên dâng cho đạo trưởng nói:

– Văn bối mang ơn tiền bối đã rộng lòng nuôi dưỡng bấy lâu nay, không có vật gì để kính tặng. Mong tiền bối nhận đây mấy viên thuốc để dùng.

Ty Trần Đạo trưởng khước từ:

– Thiên chất của mỗi người không giống nhau. Bần đạo tu luyện đã đến mức cực hạn. Có uống vào cũng chẳng thấy gì. Thí chủ cứ cất vào người để phòng hờ cứu nhân độ thế.

Cừu Cốc biết cố nài cũng chẳng được, đành bỏ lại mấy viên thuốc vào lọ cất đi.

Ty Trần Đạo trưởng đưa tay ngoắc chàng vào trong thư phòng, với giọng trịnh trọng hỏi:

– Bần đạo gần đây thấy lòng chẳng yên, đoán chắc sư muội đã gây ra điều gì rồi, định xuống núi một chuyến. Song có một việc rất quan hệ, chưa giải quyết xong, nên cứ do dự chưa dám rời bước.

– Có phải vì sự có mặt của văn bối nơi đây đã làm trở ngại cho tiền bối chăng?

– Vấn đề cũng do thí chủ đấy. Nhưng không phải như điều thí chủ vừa nói.

Ngưng giây lát đạo trưởng nói tiếp:

– Lúc tiên sư qua đời, chỉ còn có bần đạo cùng sư muội hai người. Bần đạo thì không màng danh lợi, còn sư muội của bần đạo thì tánh lại hung tàn nên không thể học được tâm pháp thượng thặng của bốn môn. Vì vậy tiên sư có ủy thác cho bần đạo phải cố tìm cho được một người có cốt cách phi phàm, tâm chí thông minh, tính cương trực để may ra thừa kế chức vị chưởng môn, mở rộng bốn phái..

Cừu Cốc nghe đến đây vội nói:

– Hai điều này đều quan trọng cả, tiền bối cứ việc đi xa để lo việc của quý môn. Văn bối một mình có thể tự lo liệu được, đừng vì văn bối mà phải hỏng cả đại sự.

Ty Trần Đạo trưởng gật đầu nói:

– Đúng như vậy. Nhưng từ khi thí chủ vào ở trong quan, bản đạo đã cố công chú ý trong một năm trời, thấy tính tình tư cách của thí chủ đều hợp với sự lựa chọn của bản đạo. Vấn đề hiện giờ chỉ còn chờ xem thí chủ có ứng chịu cùng không đấy thôi.

Cừu Cốc ngẫm nghĩ giây lát đột nhiên nói:

– Xin tha lỗi cho văn bối có hơi đột ngột. Văn bối có một việc muốn hỏi trước đạo trưởng.

– Có việc gì khó khăn thí chủ cứ việc nói ra, bản đạo quyết không dám cưỡng bách.

– Khó khăn thì không có. Văn bối chỉ muốn biết võ công của quý môn so với bọn Thiết Kỳ Ngân Tinh ai hơn ai kém?

Ty Trần Đạo trưởng cười lớn nói:

– Thiết Kỳ Ngân Tinh chỉ là một hạt gạo trong đồng trăn châu, làm gì mà so bì cho được.

– Như vậy thì văn bối xin ứng thuận.

Ty Trần Đạo trưởng mừng không kể xiết, vỗ vai Cừu Cốc nói:

– Bắt đầu từ hôm nay trở đi, thí chủ là người may mắn nhất, sau này thí chủ sẽ hiểu.

Nói dứt đạo trưởng nắm tay Cừu Cốc dắt xuyên qua đại điện, vào một ngôi phật đường. Trong phật đường không có đặt bàn hương án, chỉ thấy chính giữa có miếng vải vàng che phủ, đạo trưởng đến kéo miếng vải vàng vén lên, để lộ ra một tượng người toàn thể tóc bạc, mặt hiền, mình mặc đạo bào, trông rất uy nghiêm.

Cừu Cốc thành khẩn đến trước tượng, cúi xuống lạy chín lạy rồi quay sang Ty Trần Đạo trưởng bái kiến.

Ty Trần Đạo trưởng vui vẻ đỡ chàng dậy nói:

– Tiểu sư đệ miễn lễ. Đệ đã lạy tổ sư thì từ nay về sau chúng ta đều là người anh em. Huynh sẽ đem các quy luật của bốn môn kể cho đệ rõ.

Hai người quay trở lại thư phòng, Ty Trần Đạo trưởng trình trọng trao cuốn Chương kinh Kiếm phổ cho Cừu Cốc rồi nói:

– Lâu nay bốn môn vẫn dùng Toàn chân làm hiệu, như vậy thân phận của đệ ngày nay là Ngu lãnh Toàn chân phái chương môn nhân. Nhưng vì đệ mới vào, hơn nữa tuổi còn nhỏ, tạm thời vẫn do ngu huynh chấp chương bốn quy. Sau này huynh

sẽ giao lại cho đệ.

Cừu Cốc cảm kích nói:

– Tiểu đệ tuổi nhỏ khờ dại, đâu dám lãnh trọng trách này, mong sư huynh coi sóc hộ.

Ty Trần Đạo trưởng bỗng nghiêm nghị nói:

– Lâu nay đệ đã khổ luyện võ công của Đan thư, có thể nói võ học so với ngu huynh không hề thua sút. Từ nay trở đi có thể đem thời giờ học chữ để tập luyện võ công của bốn môn. Những bí truyền trong cuốn Chưởng kinh Kiếm phổ này đều là võ học tinh túy của bốn môn. Với thiên tư sẵn có, đệ có thể thành đạt không khó mấy. Ngu huynh hôm nay cáo từ xuống núi xem sao.

Cừu Cốc nghiêng mình lưu luyến:

– Sư huynh có việc gấp nơi thân, cần nên đi sớm thì phải, nhưng không biết bao giờ sư huynh có thể trở về?

– Chuyển đi này ngày giờ không nhất định. Khi nào đệ thấy công phu đã thành thì tự động xuống núi, trên bước giang hồ ngu huynh sẽ có phương pháp tìm gặp được.

– Vậy sư huynh cho tiểu đệ rõ ta nên hẹn rõ ngày giờ địa điểm?

Ty Trần Đạo trưởng cười lớn:

– Đệ đừng quá xem thường bốn phái. Tuy mấy mươi năm nay không hề lộ diện trên giang hồ nhưng thực lực vẫn còn bao trùm khắp mọi nơi. Ngu huynh chuyển này hạ sơn, cũng sẽ đem tin đệ nhập môn truyền cho môn chúng biết. Mỗi khi đệ xuất hiện thì huynh biết ngay, lựa chỉ phải hẹn thời gian địa điểm.

Nói dứt liền gọi hỏa công đạo nhân ra căn dặn rồi tung mình nhanh xuống núi.

Cừu Cốc vui mừng khôn tả không dè vô tình chàng đã được toàn bộ bí học của Ngu lãnh Toàn chân phái, đồng thời lại được thêm một vị sư huynh từ bí trung hậu. Như vậy sợ gì huyết thù của cha mẹ không báo được?

Chàng vừa đi vừa nhảy mang bộ Chưởng kinh Kiếm phổ vào phòng lật ra xem tỷ mỉ từng trang, mới hiểu đây là một bí kíp võ công đối với chàng vô cùng bổ ích.

Những võ công trong Đan thư đã ghi, đều là môn cao thâm tột độ, chỉ dành cho người có căn bản cao sâu mới học sử dụng được. Còn trong Chưởng kinh Kiếm phổ lại dạy các chiêu thức thần diệu, kiếm thuật kỳ ảo.

Cừu Cốc vốn bản chất thông minh, lại có căn bản về nội lực, nên không đầy một năm chàng đã học hết các võ công đã ghi trong bộ Chưởng kinh Kiếm phổ của Ngu lãnh Toàn chân phái. Giờ đây chàng chỉ kém đôi chút hỏa hầu để đạt đến tuyệt nghệ võ lâm.

Đợi đến một năm mà chẳng thấy Ty Trần Đạo trưởng về núi, chàng tự nghĩ:

Sư huynh đã dặn bảo là không cần thiết ta phải đợi vậy, ta đợi đến ngày nào? Hơn nữa mạng sống của con người có hạn, năm nay ta đã mười lăm tuổi rồi, nếu không ra giang hồ lịch duyệt, e huyết cừu của cha em khó bề báo xong.

Nghĩ thế chàng liền quyết định ra đi. Chàng sắm sửa đồ đạc, dắt trường kiếm vào lưng, gọi hỏa công đạo nhân lên căn dặn:

– Tôi quyết định hôm nay xuống núi, nếu sư huynh có về, chỉ cần cho biết là hiện thời hành tung tôi tạm qua lại nơi Đại giang nam bắc, còn về sau thì sẽ không biết đi đâu.

Dặn dò xong xuôi, chàng liền thi triển khinh công xuống núi, chàng nghĩ thầm và tự nhủ: Công lực của mình lúc này so với khi lên núi một trời một vực.

Giang nam đang tiết về xuân, cỏ hoa tươi đẹp khiến cho lòng người trông thấy vui lây. Cừu Cốc một mình lê bước trên quan lộ, tai nghe những câu nói, những tiếng cười đùa của đôi trai gái chuyện trò vui vẻ, từng đoàn từng lu tấp nập không ngừng. Chàng bỗng cảm thấy như có một nỗi buồn cô đơn đang xâm lấn trong lòng.

Bỗng trong lúc ấy trước mặt có một con ngựa chạy tới, người ngồi trên lưng ngựa là một thiếu niên mặt đẹp như Phan An, áo quần sang trọng. Phút chốc người ngựa đã lướt qua mặt chàng.

Cừu Cốc đưa mắt nhìn lên, nhận thấy hình như gương mặt người ngồi trên ngựa hơi quen, nhưng không hiểu đã gặp ở đâu. Và rồi chàng tự cười thầm: Lâu nay ta chưa từng lê gót trên giang hồ, làm gì lại có người quen thuộc?

Nghi như thế bất giác chàng buông tiếng cười lớn, lại tiếp tục tiến bước.

Không ngờ vị công tử quay ngược lại lớn tiếng hỏi:

– Dám hỏi công tử có phải Lữ Cừu Cốc huynh không?

Cừu Cốc giật mình thầm bảo: Ủa y thật quen biết ta sao?

Chàng liền xoay người lại hai tay cung kính:

– Tại hạ đúng là Cừu Cốc không hiểu huynh đài làm sao biết được?

Thiếu niên công tử cười nói:

– Tiểu đệ là Vệ Thanh với huynh đài vẫn là thế giao, Lữ huynh quên rồi sao?

Cừu Cốc suy nghĩ giây lát tự nhủ: Cha ta đâu có người bạn nào họ Vệ bao giờ?

Thiếu niên ấy thấy Cừu Cốc có chiều suy nghĩ, liền cười nói:

– Lữ thế bá kết bạn khắp thiên hạ, Lữ huynh tuổi còn nhỏ làm sao nhớ hết được. Chúng ta đến nơi trước kia tìm nơi nói chuyện, huynh đài nghĩ có phải chăng?

Cừu Cốc đang cảm thấy cô độc, nay may gặp một người anh em con của bạn

cha mình, lòng bỗng vui mừng nói:

– Được! Được!

Hai người rủ nhau vào một quán rượu bên đường tìm chỗ ngồi, Vệ Thanh đắm đắm nhìn Cừu Cốc không nháy mắt, một lát sau hỏi:

– Lữ thế huynh gần đây sống tại nơi nào? Hôm nay lại định đi đâu đây?

Cừu Cốc cảm thấy người này tuy tự xưng là bạn thế giao nhưng chưa hề quen biết nên chàng cẩn thận đáp:

– Tiểu đệ từ khi gia trang bị họa, đến nơi nhà một vị thế bá nương nhờ, hôm nay đi ra giang hồ học hỏi đôi chút, cho nên cũng chưa hiểu sẽ đi về đâu.

Vệ Thanh bỗng lộ sắc vui mừng khẩn khởi nói:

– Như thế thì hay lắm. Tiểu đệ cũng không có mục đích đi đâu cả, vậy thì chúng ta có thể làm bạn đồng hành với nhau chẳng?

Cừu Cốc gật đầu ưng thuận, đang định mở miệng hỏi tên phụ thân của người bạn thế giao đang ngồi trước mặt thì ngoài cửa có tiếng chân ngựa phi nhanh tới trước tiệm. Bốn đại hán thấy hai người đang ngồi trong tiệm lật đật xuống ngựa.

Vệ Thanh nhú đôi mày lại bảo khê:

– Thật đáng ghét.

Liền đứng dậy bảo Cừu Cốc:

– Cốc huynh chúng ta đi thôi.

Cừu Cốc cười thầm: Thật người bạn này tánh quá nóng, trà đem lên chưa kịp uống đã bỏ đi ngay.

Hai người đi ra khỏi tiệm. Vệ Thanh đưa tay ra hiệu bảo chàng lên ngựa, thấy thế Vệ Thanh lập tức phóng người lên ngồi phía trước, dùng chân thúc vào bụng ngựa. Con tuấn mã hí lên một tiếng dài, liền phóng mình chạy như tên bay.

Đi được một đoạn đường, Vệ Thanh bỗng nhiên quay đầu lại, cười hỏi Cừu Cốc:

– Nghe nói Cốc huynh lúc nhỏ đã đính hôn với con gái của Hồ Thương Kiếm Khách có đúng vậy chẳng?

Cừu Cốc khê gật đầu và nghe có mùi thơm dịu dàng bay xông vào mũi, chàng biết ngay đó là mùi thơm ấy phát ra từ trong người của Vệ Thanh, chàng chau mày trầm bảo:

– Đường đường là trang nam tử lại thoa son phấn làm gì, không sợ thiên hạ cười cho?

Trong lúc suy nghĩ lại nghe giọng nói trong trẻo phát ra:

– Nghe bảo Hàn tiểu thư rất nhớ đến huynh, sao huynh không đến thăm nàng?

– Đệ đã từ hôn với cha nàng rồi!

– Huynh thật là trẻ con, đây là ý của Lữ thế bá đã định sẵn cho huynh, huynh làm sao có thể từ chối mà rút lui được?

– Chỉ là một việc bất đắc dĩ.

– Huynh đã thu hồi lễ vật rồi sao?

– Không có, đệ chỉ trả lại tín vật của đảng gái thôi.

– Ha ha chỉ là sự rút lui của một bên đâu đáng kể.

– Thực ra đệ cũng chưa biết nàng, nên không thể nói là có ác cảm hay hảo cảm. Chỉ vì tức cha nàng không nhớ đến tình xưa của tiên phụ nên..

– Nên huynh đã tự động từ hôn phải không? Thật đệ không phải chê trách huynh nhưng có khi nào huynh nghĩ đến câu tục ngữ: Ngựa hay không khớp hai cương, gái hiền không gả hai chồng. Huynh chỉ tức giận nhứt thời mà đành hủy bỏ cuộc hôn nhân, rồi đây nàng sẽ ra sao?

Cừu Cốc thở dài chẳng nói chẳng rằng. Trong sự im lặng hình như cũng có tiếng thở dài của Vệ Thanh thốt ra.

Trong lúc ấy bỗng nghe trước mặt có tiếng chân ngựa từ xa phi đến, Vệ Thanh lại nhíu mày gò cương ngựa lại rẽ sang con đường nhỏ.

Cừu Cốc như phát giác ra điều gì lập tức hỏi:

– Đệ xem thần sắc của Vệ huynh như e ngại có một bọn người đang theo dõi. phải chăng huynh không muốn gặp bọn họ?

Vệ Thanh thở ra nói:

– Không dấu gì Cốc huynh sự thực có như vậy.

– Nhưng những hạng người ấy là hạng người nào?

– Hạng Sơn phái cùng Thiên độc cốc.

Cừu Cốc thất kinh:

– Sao Vệ huynh lại dám kết thù với hai phái ấy?

– Không phải vì huynh là gì?

– Vì đệ?

Cừu Cốc không hiểu gì cả mặt ngơ ngác tiếp:

Vệ Thanh biết đã nói lỡ lời, liền cười lớn nói:

– Huynh chớ nên hiểu lầm, đệ bảo vì một việc nhỏ mọn đó thôi, huynh chưa hiểu được đâu.

Cừu Cốc tánh hào hiệp thấy Vệ Thanh là người bạn tuy mới quen biết song cũng thuộc giòng dõi thế giao, mặc dầu Vệ Thanh đã không tỏ ra quan tâm đến

việc vừa rồi, chàng cũng lo lắng nói:

– Trên giang hồ hai phái này rất có thế lực. Vệ huynh chớ nên xem thường, tốt hơn chúng ta nên tìm cơ hội để giải quyết với bọn chúng cho xong, đừng để sau này bị ám toán mà thiệt thòi.

Liệu họ dám làm gì đệ sao? Đệ chỉ cảm thấy phiền phức đôi chút thôi. Hiện giờ đệ đang tìm kiếm một người nếu mà người ấy ra mặt thì dù cho việc to tát trời cũng khỏi lo là giải quyết xong.

Không biết sao với người bạn trẻ dễ mến này Cừu Cốc lại đâm ra quan tâm lạ thường, chàng vội hỏi:

– Người mà huynh định tìm là ai thế?

– Giang hồ đỉnh đỉnh đại danh, Khất tiên tiền bối, cũng là bác ăn mày của Cốc huynh đấy.

– Thì ra là người.

Cừu Cốc sững sờ giây lát đoạn nói:

– Đúng rồi! Vị tiền bối này ưa ra tay giàn sẻp mọi việc rắc rối trên đời. Nếu được người ra mặt cười một tiếng thì mọi việc sẽ yên ngay.

– Đệ cũng có ý nghĩ ấy.

Vừa nói Vệ Thanh vừa đưa mắt liếc nhìn Cừu Cốc một cách âu yếm lạ thường, Cừu Cốc thấy vậy tử nhủ:

– Sao vị huynh đài này lại có dáng hiệu như con gái vậy?

Chàng muốn trêu chọc cho vui, nhưng đối với người bạn mới quen biết này chàng không tiện nói ra.

Hai người nói nói cười cười vui vẻ, phút chốc đã đến dưới một chân núi tự lúc nào không hay.

Vừa lúc ấy bỗng thấy trong bụi cây có bốn hán tử xông ra, chặn trước đầu ngựa hai người. Cừu Cốc mới bước chân vào giang hồ, thấy thế có vẻ lo ngại định nhảy xuống ngựa nhưng bị bàn tay mát rượi của Vệ Thanh nắm chặt tay chàng lại. Vệ Thanh nghiêm nghị và gần giọng bảo:

– Các người cản ta để làm gì?

Bốn hán tử vội cúi đầu kính cẩn:

– Lão gia bảo việc gì cũng có thể thương lượng, chỉ mong tiểu... tiểu thiếu gia trở về.

Vệ Thanh vẻ mặt giận dữ:

– Ta không về, bảo không về là không về.

Bốn tên hán tử đưa mắt nhìn nhau, không biết nói làm sao. Vệ Thanh liền

quất vào ngựa một roi, xông qua vòng cản đi ngay, khiến cho bốn tên hán tử phải lật đật tránh né.

Cừu Cốc thấy thế ngạc nhiên hỏi:

- Bọn họ hình như là thủ hạ của lệnh tôn?
- Mặc họ là ai, chỉ thấy ghét thôi.

Nói dứt lời, Vệ Thanh cười vui vẻ:

– Khinh công của huynh thế nào? Chúng ta thử đua với nhau một đoạn xem sao?

Cừu Cốc không ngờ Vệ Thanh đã có dụng ý nên thuận miệng trả lời:

- Ứng phó bọn ấy đâu thành vấn đề.
- Thế ta xuống ngựa nhanh.

Hai người nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, Vệ Thanh liền lấy roi quất vào lưng ngựa một cái, con tuấn mã hí lên một tiếng, đoạn cắm đầu chạy mất. Vệ Thanh liền nắm tay Cừu Cốc chạy về hướng ngược lại.

Họ Vệ hình như muốn thử xem khinh công của Cừu Cốc đến mức nào, nên vừa thi triển đã dùng hết toàn lực, tà áo tung bay, dáng điệu dịu dàng đẹp mắt.

Khinh công của Cừu Cốc lúc ở Phỉ thúy cốc đã luyện tập đến mức căn bản, gần đây võ công lại đến mức cao thâm ngang hàng với bọn Tam cốc, Nhị trang, Nhứt bảo nên vừa thấy Vệ Thanh thi thố khinh công, chàng biết ngay là có muốn thử mình. Chàng chỉ khẽ cười và chạy theo kề sau lưng.

Vệ Thanh chạy miết được độ trên hai mươi dặm đường, cảm thấy trong người hơi mệt, nên đứng dừng người lại, quay đầu nhìn ra sau, thì thấy Cừu Cốc đã ung dung đứng kề bên mình, mặt tỏ vẻ thản nhiên như không hề phí chút hơi sức. Vệ Thanh thấy thế vừa mừng vừa thẹn nung nịu nói:

- Huynh thật đáng ghét.

Vì vừa chạy một đoạn đường khá mệt nên mặt của Vệ Thanh lúc này đỏ như thoa son, thêm vào da thịt mịn màng như một nữ lưu.

Cừu Cốc vừa thấy hơi ngạc nhiên, nhưng rồi lại cười và vui vẻ nói đùa:

– Điều bộ của Vệ huynh sao mà đẹp thế, nếu huynh cải trang làm cô gái thì chắc sẽ hơn bậc giai nhân.

Vệ Thanh nguyền chàng như hờn dỗi:

– Thật mà! Bảo huynh đáng ghét thì thật là đáng ghét. Huynh mà còn chọc đệ nữa thì phải biết.

Cừu Cốc vừa cười vừa nghiêng mình như xin lỗi:

- Đây là đệ thấy việc luận việc. Chớ nào dám chọc ghẹo huynh đâu.

Trên gương mặt Vệ Thanh bỗng lại đượm một vẻ buồn, thỏ thẻ nói:

– Nếu Cốc huynh mà vì đệ rước lấy sự phiền phức liệu huynh có hối hận chẳng?

Cừu Cốc nghiêm trang nói:

– Huynh nói sao vậy? Đệ cùng huynh giờ đây đã là bạn, theo lý thì hoạn nạn cùng chia, dù cho có liều đến tính mạng đi nữa, đệ cũng không hề hối hận.

Vệ Thanh khoan khoái thở ra nói:

– Quả huynh đã đối với đệ tốt như thế thì sự khổ sở bấy lâu nay đệ đã chịu cũng là đáng giá lắm rồi.

Bất giác đôi mắt đen lay láy của Vệ Thanh bỗng nhiên trào ngấn lệ.

Cừu Cốc thấy thế lập tức nắm lấy tay Vệ Thanh gọi:

– Vệ huynh! Anh khóc sao?

Không hỏi thì thôi, càng hỏi Vệ Thanh lại càng không cầm được khóc lớn lên rất thương tâm.

Cừu Cốc vốn là một cậu bé vừa lớn đã xa cha mẹ. Lâu nay sống trong cảnh đơn độc chỉ biết nuốt lệ làm khuây, nay thấy bạn khóc liền quýnh lên. Tay chàng vỗ vai Vệ Thanh an ủi, còn một tay thì lấy vạt áo vừa chấm nước mắt cho bạn vừa nói:

– Việc gì chậm rãi rồi thương lượng, khóc làm chi vậy!

Bỗng một tràng cười vang đến, một lão ăn mày đầu tóc bù xù, vai mang hồ lô rượu đi đến vừa cười vừa nói:

– Tiểu tử lão uống công lo lắng cho người, không dè người lại bối ra được lão già Ngu Linh Toàn chân phái.

Cừu Cốc kinh ngạc hỏi:

– Lão tiền bối sao biết được việc này?

– Hừ! Việc nhỏ ấy mà lão ăn mày này không biết, thì còn xưng là Khất tiên sao?

Nói đến đây mặt Khất tiên bỗng nghiêm nghị:

– Cho cháu biết gần đây không những Ngu linh phái đã gây sóng gió giang hồ mà ngay cả Nữ ương thần cũng càng ngày càng gây rối. Từ nay về sau cháu sẽ đảm trách về việc ấy.

Vệ Thanh đã nín khóc, từ từ bước đến trước mặt lão ăn mày cung kính:

– Vệ Thanh tham kiến bá bá.

Khất tiên thoát đầu ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ngay liền khoát tay nói:

– Thôi lẽ nghĩa làm gì. Cháu mau theo lão đi ngay. Nếu trễ có lỗi chuyện

phiên phức.

Nói đoạn Khất tiên quay sang căn dặn Cừu Cốc:

– Gần đây sự thế trên giang hồ rất căng thẳng. Cháu vừa bước chân ra đời, cần nên cẩn thận lắm mới được, để lão lo xong việc này sẽ đến tìm cháu.

Nói dứt liền dắt Vệ Thanh tung mình mất dạng.

Cừu Cốc suy nghĩ lại lời nói của Khất tiên mới biết rằng ngoài việc bốn phái xuất hiện giang hồ mà Nữ ương thần Liễu Nhược Mi còn gây nhiều sóng gió. Nhưng đối với Vệ Thanh thì chàng không thể nào đoán ra được.

Đợi cho hai bóng người khuất dạng, một lát Cừu Cốc mới chậm rãi xuống núi và nhắm hướng thị trấn đi tới.

Đi được một đoạn đường Cừu Cốc bỗng nhìn thấy có người cứ theo dõi mình, chàng cười nhạt thầm bảo:

– Các người cứ đến tìm ta, nếu phải là người của Đường gia bảo hay Kim Kiếm Thư Sinh thì hay biết bao! Ta đang lo nghĩ không tìm thấy các người đây!

Chàng giả vờ không hề hay biết, cứ thẳng đường đi mãi. Chẳng bao lâu đã đến một thị trấn nhỏ, nhưng dân cư cũng khá đông đúc vào náo nhiệt. Vô tình chàng đã đi chơi với Vệ Thanh gần một ngày, giờ cảm thấy bụng hơi đói, liền tìm một tửu quán vào ăn.

Nào ngờ trong lúc chàng đang cầm cúi ăn, khi ngược đầu lên đã thấy nơi bàn trước mặt có bốn đại hán đang ngồi nhìn mình, chàng giật mình tự hỏi:

– Không phải bốn tên đã theo dõi Vệ Thanh khi nãy là gì?

Bốn tên đại hán nãy giờ chưa nhìn rõ mặt Cừu Cốc, bây giờ được trông kỹ, liền hè nhau đứng dậy. Một tên đại hán mặt có vết sẹo trông rất dữ tợn tiến đến trước mặt Cừu Cốc lớn tiếng quát:

– Tiểu tử! Tên người là gì dám đem tiểu thư ta dấu đi đâu. Mau nói thật!

Cừu Cốc ngược mặt lạnh lùng nhìn qua tên đại hán rồi cúi đầu ăn uống như thường, không hề để ý gì đến hấn cả.

Tên đại hán mặt sẹo tức giận, liền đưa năm ngón tay chụp ngang vào đầu Cừu Cốc. Lẹ làng Cừu Cốc nghiêng đầu làm thế chụp của tên đại hán trở tay nơi khoảng trống.

Cừu Cốc vốn không muốn gây sự với bọn vô danh tiểu tốt kia nhưng thấy chúng cứ hung hăng làm dữ liền tức giận đứng dậy quát:

– Muốn chết!

Đại hán mặt sẹo thấy chụp đã hỏng trượt, đầu chịu nhین thua, liền biến ngay thế chưởng, vừa đánh vừa quát tháo:

– Ông đánh người trước rồi sẽ nói chuyện sau!

Vừa đứng dậy Cừu Cốc chưa định tính sao, đã thấy thế chưởng mau lẹ vung tới. Nếu tránh né thì phải ngã lên bàn ghế, hơn nữa mới ra giang hồ, chàng đâu chịu để cho thằng vô danh đó bêu xấu, liền vung nhẹ tay một cái, lập tức thân hình nặng trịch của đại hán như con diều đứt dây bay bổng lên cao, rồi văng ra tận vách tường ngã xuống. Một tiếng kêu thảm khốc rú lên. Tên đại hán ấy đã bị gãy một cánh tay.

Lập tức ba tên đồng bọn liền tuốt đao cầm tay, rần rật sấn đến, khiến cho thực khách hoảng sợ bỏ đi cả.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng vọng vào:

– Các người có phải môn hạ Hằng Sơn phái chăng?

Vừa nói một chàng công tử áo quần sang trọng gương mặt ngạo nghễ chậm rãi bước vào.

Ba đại hán thấy vị công tử ấy xuất hiện, liền rút đao lại đến trước mặt cúi đầu cung kính:

– Chúng con chính là người của Hàn gia trang phái đến. Công tử đến rất kịp thời. Thằng tiểu tử này đã đem Hàn tiểu thư đi đâu rồi, giờ lại dám dả thương đại ca của chúng con.

Vị công tử nghe nói đưa mắt lạnh lùng nhìn sang Cừu Cốc cười nhạt nói:

– Các hạ khá lớn gan đấy!

Cừu Cốc cũng chẳng chịu thua nghiêm giọng nói:

– Bọn hung thủ này có phải thuộc hạ của các hạ chăng?

– Hừ! Nếu là người của Thiên độc cốc, thì mạng người đâu còn đến giờ này.

Cừu Cốc cười lớn:

– Chưa chắc!

Vị công tử mặt liền biến đổi, đôi mắt lộ đầy sát khí.

o O o